

Németh Bálint

Retorika

Ez egy tükör, tehát: ablak magunkra.
Az mindegy, hogyan nézünk rajta ki.
Ami van, azt úgyis előre látjuk.
Ami lesz, úgyse fog kitartani.

Szemünk fedőszerv. Benne szakadatlan
talányos testület ülészik.
Napirend előtt, hogyha reggeliznek,
a csöndünket vágják fel késeik.

A csarnok, körbe-körbe ablakokkal.
Az algás víz, ahogy majd ellepi.
Jövőnkbe olykor, mint egy iskolába,
tanulni járunk és felejteni.

Mellettem állsz. Nem látlak. Nagy dolog.
Te nem mozdulsz. És én sem mozdulok.

Hazudós

minek a képzelet, ezt gondolod most,
csak volna két szelet kenyér a húshoz.
de ezt is rosszul gondolod, hiszen
hazudós vagy, tudod magadról, s tudják
kiskorod óta rólad, az ördög
a készülékedben lakik, s némely
napon váratlanul előjön onnan.
alakot ölt, s te nyelvet ölténél,
mélyről jött undorod jelezni, de
erőtlen vagy, rögtön kikészülsz, mert
fogalmad sincs, mit évődik veled,
minek, s mitévő légy ilyenkor.
na persze, írni kezdesz, mert mi mást,
kapkodsz, pedig időd, akár a tenger,
melyből saját hajadnál fogva
kirántanád magad.